

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2018

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΖΑΚΧΑΙΟΥ (Λουκ. 1θ' 1-10)
21 Ιανουαρίου 2018**

Ό πλούσιος ἀρχιτελώνης Ζακχαῖος, τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς δὲν ἦταν εὐτυχισμένος. Τὰ πλούτη καὶ τὰ ἀξιώματα, ποὺ διέθετε, ναὶ μὲν τοῦ ἔδιδαν κοινωνικὴ ἐπιφάνεια, ὅμως τὸν ἄφηναν ἐσωτερικὰ ἄδειο, δὲν τὸν γέμιζαν καὶ δὲν τοῦ ἔδιναν τὴν πραγματικὴ χαρά. Κάτι βαθύτερο τοῦ ἔλειπε, κάτι ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἀποδιώξει τὸ βάρος ἀπὸ τὴ συνείδησή του. Βάρος, τὸ ὁποῖο προερχόταν ἀπὸ τὶς ἀδικίες ποὺ ἐκ τῶν πραγμάτων διέπραττε ἀπὸ τὴ θέση τοῦ ἀρχιτελώνη.

Αὐτὸ δὲ ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὸν ἀρχιτελώνη Ζακχαῖο ἦταν ὁ Θεός, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ζωή του, ἡ ἐπιφανειακὰ πλήρης καὶ εὐτυχισμένη, ἦταν ἀνευ νοήματος. Ἡ διέλευση ὅμως τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὴν Ἱεριχὼ θὰ ἀποτελέσει εὐκαιρία ἐπανόρθωσης τῶν ἀδικιῶν του καὶ ἄρα προοπτικὴ λύτρωσης καὶ δυνατότητα σωτηρίας. Τοῦτο τὸ γνωρίζει ὁ Ζακχαῖος, ὁ ὁποῖος ἀν καὶ ἀδικῶν καὶ ἀμαρτάνων, εἶχε κατὰ βάθος ἀγαθὴ διάθεση ἀλλὰ καὶ πόθῳ ἔξοδου ἀπὸ τὴν κατάσταση στὴν ὁποία βρισκόταν. Διὰ τοῦτο σπεύδει μπροστὰ καὶ σκαρφαλώνει σὲ μία συκομορέα, ὥστε νὰ πετύχει τὸ ποθούμενο.

Ἡ αὐθόρυμητη πράξη τοῦ ἀρχιτελώνη Ζακχαίου, πράξη, ἡ ὁποία οὐσιαστικὰ καταδεικνύει τὴν ἀγαθή του διάθεση, δὲν διαφεύγει τῆς προσοχῆς τοῦ Κυρίου. Τὸν εἶδε ὁ Κύριος καὶ τοῦ ζήτησε νά μείνει καὶ νὰ φιλοξενηθεῖ στὴν οἰκία του. Ἡ τιμὴ ποὺ τοῦ κάνει ὁ Κύριος πυροδοτεῖ τὸ φιλότιμό του Ζακχαίου. Ὁχι μόνο τὸν ὑποδέχθηκε «χαίρων», ἀλλὰ καὶ τὸ σημαντικότερο ἔμπροσθεν πάντων καὶ παρὰ τὴν κοινωνική του θέση, μὲ συντριβὴ καρδίας ἔξομολογεῖται καὶ ἐπιζητεῖ τὴν ἐπανόρθωση τῶν ἀδικιῶν ποὺ διέπραξε: «ἰδίον τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἰ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν». Ἔτσι, ταπεινούμενος ὁ Ζακχαῖος καὶ ἐπανορθώνοντας τὶς ἀδικίες ποὺ ἐπετέλεσε, λαμβάνει τὴ λύτρωση τῆς ψυχῆς του.

Ἡ περίπτωση τοῦ ἀρχιτελώνη Ζακχαίου συνιστᾶ ἔνα ἰδιαίτερα διδακτικὸ παράδειγμα καὶ προσφέρεται ὡς ἡχηρὴ ὑπενθύμιση στὸν κάθε ἔμας. Τάχα ἐμεῖς δὲν ἀδικοῦμε τοὺς ἄλλους; Δὲν σφάλλουμε λίγο ἢ πολύ; Εἴμαστε μήπως ἄμεμπτοι στὶς διάφορες συναναστροφές μας; Ἄς θελήσουμε νὰ ψάξουμε βαθειὰ μέσα μας καὶ θὰ ἀνακαλύψουμε ὅτι καὶ ἐμεῖς ἀδικοῦμε, τόσο τοὺς ἀνθρώπους τῆς οἰκογένειάς μας ὅσο καὶ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ μας χώρου. Ἡ δὲ ἀδικία ποὺ κάνουμε στοὺς ἄλλους εἶναι ποικίλη. Πικραίνουμε,

κατακρίνουμε, συκοφαντοῦμε μὲ τὴν ἄκριτη καὶ ἀπρόσεκτη συμπεριφορά μας. Κυριαρχούμενοι ἀπὸ τὸν φθόνο προσβάλομε καὶ κατηγοροῦμε τοὺς ἄλλους. Ἡ ἀπληστία μᾶς κατακυριεύει καὶ κλέβουμε εἴτε νομίμως εἴτε ἀνόμως. Πάντως κλέβουμε, τὴ στιγμὴ μάλιστα ποὺ μένουμε ἀσυγκίνητοι ἀπὸ τὶς πολλὲς ἀνάγκες τῶν φτωχῶν. Ἀδικοῦμε βέβαια καὶ ὅταν δὲν καταδεχόμαστε νὰ συναναστραφοῦμε μὲ ὄσους εἶναι κοινωνικὰ κατώτεροί μας.

Ἄρα, ἀφοῦ λίγο ἡ πολύ, κατὰ τὸν ἐνα ἡ τὸν ἄλλο τρόπο ἀδικοῦμε, πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε κατὰ τὸν τρόπο τοῦ Ζακχαίου. Νά μετανοήσουμε δηλαδὴ εἰλικρινὰ καὶ νὰ διορθώσουμε θαρραλέα τὶς ὅποιες ἀδικίες κάναμε, ὥστε νὰ ἀκούσουμε καὶ ἐμεῖς τὸ «σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο». Καμμία ἀμαρτία καὶ κανένας ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔμποδίσει τὴ φιλανθρωπία τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὅποιος «ῆλθε ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολαλός». Ο Χριστὸς δὲν θὰ μᾶς ἀποδιώξει οὕτε θὰ μᾶς ἀποστραφεῖ. Ἡ ἀγάπη του ἀναμένει τὴ μετάνοια τοῦ ἀπωλολότος. Πρῶτος αὐτὸς μᾶς προσκαλεῖ νὰ τὸν προσεγγίσουμε, ὥστε νὰ μᾶς ἀπαλλάξει ἀπὸ τὸ φορτίο τῶν ἀμαρτιῶν μας· «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι καγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς», μᾶς λέει. Μᾶς περιμένει νὰ μᾶς ἀνακουφίσει ἀπὸ τὸν καύσωνα τῆς ἀδικίας καὶ ἐν τέλει νὰ θεραπεύσει τὸ κενὸ τῆς ψυχῆς μας.

Ἀπὸ ἐμᾶς ἀπαιτεῖται μόνο ἡ φιλότιμη καὶ ἔμπρακτη ἐπίδειξη τῆς μετάνοιάς μας, ὥστε νὰ ἀνακουφίσουμε τὸ βάρος τῆς ψυχῆς μας καὶ ἡ ζωή μας νὰ χριστοποιηθεῖ.

Ἀμήν.

[dkpdf-button]